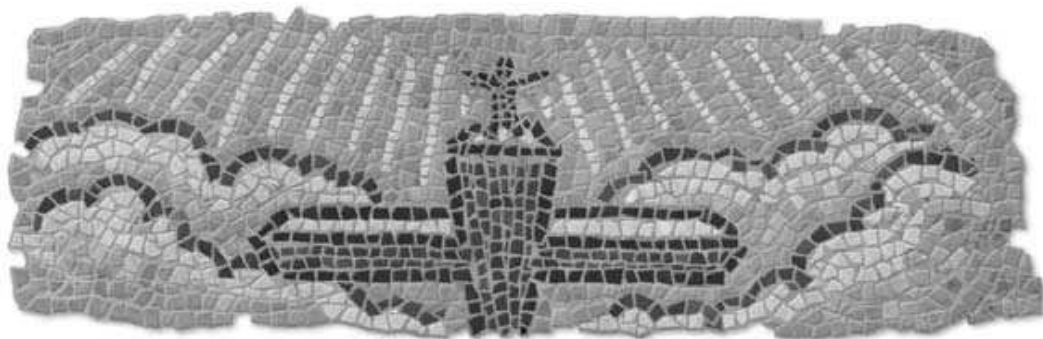

Bài Học 14

*24 Tháng 12 – 30 Tháng 12

Khoe Về Thập Tự Giá

Đọc Kinh Thánh Nghiên Cứu Tuần Này: *Ga-la-ti 6:11-18; Rô-ma 6:1-6; 12:1-8; 2 Cô-rinh-tô 4:10; 5:17; 11:23-29.*

Câu Góc: “Còn như tôi, tôi hẳn chẳng khoe mình, trừ ra khoe về thập tự giá của Đức Chúa Giê-su Christ chúng ta, bởi thập tự giá ấy, thế gian đối với tôi đã bị đóng đinh, và tôi đối với thế gian cũng vậy!” (*Ga-la-ti 6:14*).

Sự nghiên cứu này về sách Ga-la-ti rất sâu xa. Đó là vì chính bức thư cũng sâu xa. Phao-lô biết trách nhiệm mình. Ông biết lẽ thật mình đang rao giảng. (Ông đã nói nhiều lần rằng lẽ thật đến từ Chúa.) Phao-lô viết với sự soi dẫn giống các tiên tri trong Cựu Ước, như là Ê-sai, Giê-rê-mi, hay là Ô-sê. Các tiên tri trong Cựu Ước nài nỉ với dân sự Đức Chúa Trời trong thời của họ là xây bỏ tội lỗi. Ở đây, Phao-lô cũng làm như vậy với dân sự trong thời của mình.

Các hoàn cảnh trong thời Cựu Ước có thể khác. Nhưng cuối cùng, các lời của Giê-rê-mi có thể viết cho người Ga-la-ti cũng như đã được viết cho dân sự trong thời Giê-rê-mi. “Đức Giê-hô-va phán như vậy: Người khôn chớ khoe sự khôn mình; người mạnh chớ khoe sự mạnh mình; người giàu chớ khoe sự giàu mình. Nhưng kẻ nào khoe, hãy khoe về trí khôn mình biết ta là Đức Giê-hô-va, là Đấng làm ra sự thương xót, chánh trực, và công bình trên đất; vì ta ưa thích những sự ấy, Đức Giê-hô-va phán vậy” (*Giê-rê-mi 9:23, 24*).

Sự khôn ngoan thế gian, sự giàu có, và sức mạnh của chúng ta đều vô dụng và vô ý nghĩa trước thập tự giá của Đấng Christ. Đây là sứ điệp trong bức thư của Phao-lô gửi các thuộc viên sa ngã của hội thánh Ga-la-ti.

Tay Của Phao-lô

So sánh phần kết luận trong Ga-la-ti 6:11-18 với những phần kết luận của các thư khác của Phao-lô. Bằng những cách nào mà lời kết luận trong Ga-la-ti giống hoặc khác với các thư khác? (Hãy đọc những bài bình luận cuối sách Rô-ma, 1 và 2 Cô-rinh-tô, Ê-phê-sô, Phi-líp, Cô-lô-se, và 1 và 2 Tê-sa-lô-ni-ca)

Những phần kết luận của Phao-lô không luôn luôn giống nhau trong mỗi bức thư ông viết. Nhưng phần kết luận của ông có nhiều điều tương tự: (1) chào thăm những người nào đó, (2) lời khuyến khích cuối cùng, (3) ký hiệu riêng, (4) lời chúc ơn phước cuối cùng. Khi so sánh với phần kết luận trong Ga-la-ti thì cũng có những sự khác biệt.

Trước hết, không giống như nhiều thư khác của Phao-lô, thư cho người Ga-la-ti không có sự chào thăm cá nhân. Tại sao? Sự cảm tạ thường xuyên vào lúc mở đầu của thư cũng không có. Điều này có thể cho thấy mối tương giao giữa Phao-lô và người Ga-la-ti không nồng nhiệt mấy. Phao-lô nói một cách lễ phép nhưng trang trọng.

Thứ hai, chúng ta phải nhớ rằng thói quen của Phao-lô là đọc các thư của mình cho một thư ký viết (Rô-ma 16:22). Sau khi đọc xong, Phao-lô thường lấy cây bút và chính tay viết vài câu ngắn để kết thúc bức thư (1 Cô-rinh-tô 16:21). Nhưng trong Ga-la-ti, Phao-lô dùng phương pháp khác. Khi ông lấy cây bút từ thư ký, Phao-lô vẫn còn rất quan tâm về hội thánh ở Ga-la-ti nên ông viết nhiều hơn thường lệ. Ông không thể bỏ bút xuống. Ông cần nài nỉ người Ga-la-ti một lần nữa hãy từ bỏ đường lối xấu xa của mình.

Trong Ga-la-ti 6:11, Phao-lô giải nghĩa ông viết thư với chữ lớn. Chúng ta thật sự không hiểu tại sao. Một số người đoán rằng Phao-lô không nói về kích thước của chữ. Thay vào đó, ông nói về chữ xấu của mình. Họ cho rằng có lẽ tay của Phao-lô bị tật hay bị trẹo vì may trại nên ông không thể viết đẹp. Những người khác cho rằng ông bị mất kém. Cả hai quan điểm đều có thể đúng, nhưng có thể Phao-lô viết chữ lớn với mục đích nhấn mạnh quan điểm của mình. Cũng như chúng ta có thể nhấn mạnh quan điểm mình bằng cách gạch dưới, in *ngghiêng*, hay viết CHỮ HOA.

Bất cứ vì lý do nào, Phao-lô chắc chắn muốn độc giả làm theo những lời cảnh cáo của mình.

Khoe Mình Trong Phần Xác

Phao-lô nói gì trong Ga-la-ti 6:12, 13?

Trước đây, Phao-lô đã nói bóng gió là kẻ thù của mình cố làm điều gì (Ga-la-ti 1:7; 4:17). Nhưng lời bình luận của ông trong Ga-la-ti 6:12, 13 là những thí dụ rõ ràng Phao-lô nghĩ gì về các kẻ thù mình. Phao-lô miêu tả họ là muốn “khoe mình trong phần xác.” Chữ “khoe mình” trong tiếng Hy Lạp nghĩa là “mặt tô son điểm phấn.” Đúng ra, chữ “mặt” trong tiếng Hy Lạp có cùng nghĩa với chữ mặt nạ của diễn viên. Chữ này cũng được dùng như biểu hiệu cho vai trò diễn viên đóng. Nói cách khác, Phao-lô nói những người này giống như các diễn viên cố gắng để được khán giả tán thưởng. Trong một nền văn hóa dựa vào danh dự và sự hổ thẹn, được người ta ưa chuộng rất quan trọng. Những người này dạy các tư tưởng sai lầm, dường như cố để lấy điểm cao giữa vòng những người đồng hương Do thái ở Ga-la-ti và những Cơ Đốc nhân Do thái ở Giê-ru-sa-lem.

Phao-lô nêu lên một điểm quan trọng về một trong những lý do kẻ thù của ông muốn là được khen ngợi. Họ muốn tránh sự chỉ trích và bắt bớ. Sự bắt bớ có thể hữu hiệu vì dựa trên sự sợ hãi ngay cả khi dùng một cách nhẹ nhàng. Phao-lô biết rõ điều này hơn ai hết. Suy cho cùng, trước khi dâng đời mình cho Đấng Christ, Phao-lô và các người Do thái ở Giu-đê đã thực hành một sự bắt bớ dữ tợn (Ga-la-ti 1:13). Nhưng dù bắt bớ ít cũng có những hậu quả tiêu cực trên các Cơ Đốc nhân.

Các nhà lãnh đạo tôn giáo Do thái vẫn còn ảnh hưởng chính trị mạnh trong nhiều vùng. Họ được các nhà cầm quyền La-mã ưu đãi. Vì thế, nhiều tín đồ Do thái sốt sắng giữ mối tương giao thân thiện với các nhà lãnh đạo này. Bởi việc cắt bì những người Ngoại và dạy họ giữ Luật Môi-se, các người gây rắc rối ở Ga-la-ti có thể gây cảm tình với người Do thái ở địa phương. Điều này giúp họ có một sự liên hệ tốt với các thuộc viên của nhà hội Do thái. Nhưng họ có thể có sự quan hệ chặt chẽ hơn với các tín đồ Do thái ở Giê-ru-sa-lem, là những người đang nghi ngờ về các việc làm cho người Ngoại (Công vụ 21:20, 21). Dù sao, chắc chắn những hành động của họ có thể khiến cho sự làm chứng với người Do thái dễ dàng hơn.

Vì thế, ý của Phao-lô rất rõ ràng. Ông nói, “hết thảy mọi người muốn sống cách như đấng trong Đức Chúa Giê-su Christ, thì sẽ bị bắt bớ” (2 Ti-mô-thê 3:12).

Hãy nghĩ đến lý do của những người này để dạy các tư tưởng sai lầm. Họ có vẻ khá hợp lý, đúng không? Nhưng, điều này nói gì về việc ngay cả những lý do “tốt nhất” cũng có thể dẫn mình đi sai đường thế nào nếu chúng ta không cẩn thận? Khi nào là lần chót bạn làm những điều sai lầm nhưng có động cơ tốt?

Khoe Về Thập Tự Giá

Phao-lô đã phô bày những lý do thúc đẩy một số chấp nhận sự cắt bì. Bây giờ, ông trình bày sứ điệp phúc âm cho người Ga-la-ti một lần chót, dù chỉ ngắn ngủi. Đối với Phao-lô, Phúc Âm dựa trên hai nguyên tắc quan trọng: (1) thập tự giá là trung tâm của tất cả mọi sự (câu 14), và (2) sự dạy dỗ về sự xưng công bình (câu 15). Trong bài học hôm nay, chúng ta sẽ tập trung vào nguyên tắc thứ nhất.

Chúng ta sống trong thế kỷ thứ hai mươi mốt. Vì thế, thật khó để hiểu sự kinh ngạc do lời bình luận của Phao-lô về Thập tự giá (Ga-la-ti 6:14). Ngày nay, thập tự giá của Đấng Christ là một biểu hiệu thông thường được nhiều người quý mến. Nhưng, trong thời Phao-lô, Thập tự giá không phải là điều để khoe nhưng là điều bị ghét bỏ. Người Do thái không thích tư tưởng về một Đấng Mê-si bị đóng đinh. Còn người La-mã coi thập tự giá đáng ghê tởm đến nỗi họ từ chối không phạt công dân La-mã bằng cách đóng đinh họ trên thập tự giá.

Sự kiện mà những người trong thời Kinh Thánh cảm thấy ghê tởm về thập tự giá của Đấng Christ được thấy rõ ràng trong những bức tranh trước đây về thập tự giá. Vào đầu thế kỷ thứ hai, có một bức họa trên đó vẽ một người bị đóng đinh với đầu của con lừa. Dưới thập tự giá và gần bên hình vẽ là một người giơ hai tay lên để thờ phượng, bản án viết, “Alexander thờ lạy chúa của mình.” Điều này nói rõ: thập tự giá của Đấng Christ bị coi như rất kinh tởm. Và bây giờ chúng ta hiểu tại sao thật ngạc nhiên khi Phao-lô tuyên bố cách mạnh dạn là ông không thể khoe về bất cứ điều gì khác ngoài thập tự giá của Đấng Christ!

Thập tự giá của Đấng Christ đã đem lại điều khác biệt nào trong mối tương giao của Phao-lô với thế gian? Xin đọc Ga-la-ti 6:14; Rô-ma 6:1-6; 12:1-8; và Phi-líp 3:8.

Thập tự giá của Đấng Christ thay đổi tất cả đối với người tin. Thập tự giá thách thức chúng ta để suy gẫm chúng ta nghĩ gì về mình và chúng ta liên hệ thế nào với thế gian. Hãy nhớ chúng ta đang sống trong thời kỳ gian ác (1 Giăng 2:16). Người ta chống lại Đức Chúa Trời. Vì chúng ta đã chết với Đấng Christ, thế gian không còn làm chúng ta thành nô lệ như trước đây. Và đời sống cũ mà hồi trước chúng ta sống cho thế gian thì không còn quấy rầy chúng ta nữa. Vì thế, sự ngăn cách giữa người tín đồ và thế gian thì giống như hai bên đã chết đối với nhau.

Thập tự giá đã làm gì để ảnh hưởng sự quan hệ của bạn với thế gian? Thập tự giá đã đem lại sự khác biệt nào trong đời bạn? Bây giờ bạn sống khác thế nào so với trước khi bạn dâng mình cho Chúa, Đấng đã chết vì bạn?

Người Mới

Phao-lô đã cho thấy thập tự giá của Đấng Christ rất quan trọng đối với đời sống Cơ Đốc nhân. Bây giờ ông chuyển sang nguyên tắc quan trọng thứ hai của sứ điệp: sự xưng công bình bởi đức tin.

Như chúng ta đã học trong ba tháng này, Phao-lô tranh luận chống lại sự cắt bì như một điều kiện cho Phúc Âm. Nhưng ông không chống lại sự thực hành phép cắt bì. Phao-lô đã nói nhiều câu mạnh chống lại sự cắt bì (xin đọc Ga-la-ti 5:2-4). Nhưng ông không muốn người Ga-la-ti nghĩ rằng không chịu phép cắt bì thì đẹp lòng Đức Chúa Trời hơn là chịu cắt bì. Đây không phải là ý của ông. Về phương diện thiêng liêng, phép cắt bì không phải là một vấn đề. Tôn giáo thật không bắt nguồn từ hành vi bên ngoài. Thay vào đó, tôn giáo phải bắt nguồn từ trong lòng. Như Đức Chúa Giê-su phán, một người có thể có hình dung đẹp đẽ bên ngoài, nhưng về phương diện thiêng liêng, có thể bị thối nát ở bên trong (Ma-thi-ơ 23:27).

Theo Ga-la-ti 6:15 và 2 Cô-rinh-tô 5:17, người mới nghĩa là gì? Bạn có kinh nghiệm thế nào về điều này?

Ktisis là tiếng Hy Lạp cho “loài thọ tạo.” Chữ đó có nghĩa là “một vật” (Hê-bơ-rơ 4:13) hay tất cả thế giới “được tạo nên” (Rô-ma 8:22). Trong cả hai trường hợp, chữ đó có nghĩa là hành động của Đấng Tạo Hóa. Đó là ý của Phao-lô. Trở nên “người mới” không phải là điều loài người có thể làm, dù họ chịu phép cắt bì hay không. Đức Chúa Giê-su gọi sự thay đổi này là “sinh lại” (Giăng 3:5-8). Đó là hành động của Đức Chúa Trời, trong hành động này Ngài lấy một người đã chết phần thiêng liêng và hà sự sống thiêng liêng mới trong người đó. Hành động này miêu tả sự cứu rỗi mà Phao-lô diễn tả là sự xưng công bình bởi đức tin.

Phao-lô miêu tả kinh nghiệm người mới này rõ ràng hơn trong 2 Cô-rinh-tô 5:17. Trong câu đó, Phao-lô giải nghĩa trở nên người mới còn hơn là chỉ thay đổi vị trí chúng ta trong các sách ở trên trời, nhưng phải đem lại sự thay đổi trong đời sống chúng ta. Như Timothy George giải nghĩa, việc đó “bao gồm cả tiến trình của sự trở lại đạo: Đức Thánh Linh hướng dẫn một người để ăn năn và đức tin. Sau đó, Ngài giúp người đó ý thức được tội lỗi của mình và giúp người đó lớn lên trong sự nên thánh để trở nên càng ngày càng giống Đức Chúa Giê-su hơn.” – Phỏng trích *Ga-la-ti*, tr. 438.

Trở nên một người mới không làm chúng ta thành công bình. Thay vào đó, sự thay đổi này là một thí dụ hoàn hảo về sự xưng công bình.

Lời Bình Luận Chót

Phao-lô chúc phước cho những người, “noi theo mẫu mực này” (Ga-la-ti 6:16). Bạn nghĩ Phao-lô nói đến “mẫu mực” nào?

Chữ dịch “mẫu mực” nghĩa là một cây gậy thẳng, hay một thanh sắt được những thợ đặt gạch hay thợ mộc dùng để đo. Chữ này trở nên một biểu hiệu Phao-lô dùng cho “mẫu mực.” Một người thử nghiệm điều gì đó bằng những mẫu mực này. Thí dụ, khi người ta nói về những sách trong Tân Ước, họ có ý nói về hai mươi bảy quyển trong Tân Ước. Họ chấp nhận như là tiêu chuẩn cho cả sự tin tưởng và thực hành của hội thánh. Vì thế, nếu sự dạy dỗ không giống như những điều trong các sách này, thì không được chấp nhận.

Có những “dấu vết” nào “của Đức Chúa Giê-su” mà Phao-lô có trên thân thể mình? Ông muốn nói gì khi viết từ nay về sau, chẳng ai “làm khó” ông vì những dấu vết đó? Ga-la-ti 6:14 có thể giúp trả lời câu hỏi này thế nào? Xin đọc Ga-la-ti 6:17; 2 Cô-rinh-tô 4:10; 11:23-29.

Chữ dấu vết đến từ tiếng Hy Lạp *stigmata*. Từ chữ này chúng ta có tiếng Anh *stigma*. Phao-lô có thể nói về sự thực hành đóng dấu bằng sắt nung trên nô lệ để mọi người biết họ là nô lệ. Dấu như vậy có thể do sự thực hành của một số tôn giáo bí mật mà người tin đánh dấu mình như một dấu của đức tin. Dù trong trường hợp nào, “dấu vết của Đức Chúa Giê-su” có nghĩa là những vết sẹo trên thân thể Phao-lô do sự bắt bớ và cực khổ (xin đọc 2 Cô-rinh-tô 4:10; 11:24-27). Các kẻ thù của Phao-lô bây giờ đòi hỏi những tín đồ người Ngoại chấp nhận dấu của sự cất bì như là một sự đầu phục Do thái giáo. Nhưng Phao-lô có dấu vết chứng tỏ ông đã trở nên nô lệ của Đấng Christ. . . . Những vết sẹo Phao-lô nhận được từ các kẻ thù trong khi hầu việc Chúa là một lời làm chứng tuyệt đẹp về đức tin của ông trong Đấng Christ.” – Phỏng trích Ellen G. White, *The SDA Bible Commentary*, quyển 6, tr. 989.

Bạn có những “dấu vết” nào vì đức tin của bạn nơi Đức Chúa Giê-su? Nói cách khác, bạn đã trả giá nào cho đức tin của mình?

Thứ Sáu *30 Tháng 12

Nghiên Cứu Bổ Túc: “Thập tự giá ở Gô-gô-tha là một điều thách thức và cuối cùng sẽ đánh bại quyền lực trái đất và sự gian ác. Tất cả ảnh hưởng chú tâm về thập tự giá, và từ đó tất cả ảnh hưởng được lan tràn ra. Thập tự giá là trung tâm thu hút lớn nhất, vì trên đó Đấng Christ phó sự sống cho tất cả nhân loại. Sự hy sinh này được ban cho với mục đích phục hồi mọi người đến sự toàn vẹn nguyên thủy. Đúng, sự hy sinh được ban cho để giúp họ có sự thay đổi hoàn toàn bản tính mình. Thập tự giá của Đấng Christ làm chúng ta trở thành người chiến thắng.

“Những người có sức mạnh của Đấng Christ chiến thắng kẻ thù vĩ đại của Đức Chúa Trời và loài người, sẽ được ở địa vị trong triều đình thiên quốc trên cả các thiên sứ là các nhân vật không bao giờ sa ngã.

“Đấng Christ phán, ‘Còn ta, khi ta đã được treo lên khỏi đất, ta sẽ kéo mọi người đến cùng ta’ (Giăng 12:32). Nếu thập tự giá không tìm được ảnh hưởng tốt, thì thập tự giá sẽ tạo nên ảnh hưởng. Từ thế hệ này đến thế hệ kia, lẽ thật cho ngày nay được bày tỏ là lẽ thật hiện đại. Thập tự giá của Đấng Christ là nơi sự thương xót và lẽ thật gặp nhau, sự công bình và sự bình an hôn nhau. Đó là cách duy nhất kéo thế gian đến cùng Đấng Christ. (Manuscript 56, 1899 – Phỏng trích Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, quyển 6, tr. 1113.

Đề Tài Thảo Luận:

- 1 Có điều quan trọng nào trong cách Phao-lô bắt đầu và chấm dứt thư của mình bằng việc nói về ân điển của Đức Chúa Trời? So sánh Ga-la-ti 1:3 và Ga-la-ti 6:18.
- 2 Phao-lô đã nói “thế gian đối với tôi đã bị đóng đinh” (Ga-la-ti 6:14). Cơ Đốc nhân nên có mối tương giao nào với thế giới ngày nay? Cơ Đốc nhân nên liên hệ thế nào với vấn đề môi trường, kỳ thị giữa các chủng tộc, phá thai, v.v. nếu họ đã chết cho thế gian?
- 3 Một người biết mình có kinh nghiệm thế nào về “người mới” mà Phao-lô viết ở đây?
- 4 Dựa vào những điều bạn đã học trong tam cá nguyệt này, bạn viết thế nào bản tóm lược về quan điểm của Phao-lô trên các đề tài sau đây: luật pháp, việc làm của luật pháp, sự xưng công bình bởi đức tin, giao ước cũ và giao ước mới, công việc của Đấng Christ, và sống đời Cơ Đốc nhân?

TÓM LƯỢC: Tôn giáo thật bắt đầu từ trong lòng. Khi lòng đã đầu phục Đức Chúa Trời, thì đời sống người đó sẽ bày tỏ bản tính của Đấng Christ khi người đó lớn lên trong đức tin. Lòng họ phải đầu phục Đấng Christ. Khi điều đó xảy ra, tất cả mọi sự khác sẽ theo sau.